

Marie Bjerres åbningstale til Fagbevægelsens 8. marts

Taler

Marie Bjerre
Digitaliserings- og
ligestillingsminister

Dato

8. marts 2024

Sted

Arbejdermuseet

Tak for ordet og tak for invitationen.

Jeg er glad for at få lov til at være med i dag og dele mine tanker om ”Ligestillingens 2030-plan”.

8. marts er en anledning til at markere de kampe, der er kæmpet. Huske dem vi står på skuldrene af. Og reflektere over det vi har nået.

Men det er mindst lige så vigtigt at se fremad. At se på hvor de næste store ligestillingskampe skal tages.

Jeg har som ligestillingsminister brugt overraskende meget tid på at diskutere, om vi ikke har ligestilling.

Om de forskelle, der er, ikke bare handler om, at mænd og kvinder har forskellig adfærd og træffer forskellige valg – og at det derfor er den naturlige tilstand.

Jeg synes, det er både en doven og forkert konklusion at drage.

Hvis man for 50 år siden havde stillet sig tilfreds med, at indførelsen af lige rettigheder i loven nok betød, at kulturen fulgte efter af sig selv...

Så var der mange opgør med storkonservative kønsroller og normer, vi var gået glip af. Og mange frihedsgrader, vi ikke havde opnået.

For mig handler det ikke om, at vi skal have en helt lige kønsfordeling på alle parametre, eller om at kvinder og mænd skal være ens.

Det handler om, at der skal være reelt lige muligheder til at vælge sin egen vej.

Om at have frihed til at udfolde sig uden at møde fordomme, barrierer eller chikane på grund af ens køn.

Jeg ser kampen for ligestilling, som en kontinuerlig indsats for hele tiden at udvide den personlige frihed og udfoldelsesmulighederne for den enkelte.

Hvad er så mine ønsker for ligestilling i 2030?

I 2030 håber jeg, at flere kvinder med indvandrerbaggrund har en tilknytning til arbejdsmarkedet. Og oplever den styrke, det giver, at tjene egne penge, have kollegaer og være en del af et arbejdsfællesskab.

Vi skal sende et klart signal om, at både kvinder og mænd skal deltage i samfundet. Og børn skal vokse op med, at både mor og far går på arbejde. Det skal arbejdspligten, som regeringen indfører, bidrage til.

Og vi skal sætte ind over for, at der i Danmark findes parallelsamfund, hvor kvinden er mindre værd end manden. Hvor kvinder bliver undertrykt og kontrolleret under dække af forældede æresbegreber.

Det er uacceptabelt, at der er kvinder i det danske samfund, som ikke nyder godt af de rettigheder og den frihed, vi andre tager for givet. Den kamp er en fælles ligestillingskamp.

I 2030 håber jeg også, at færre bliver udsat for seksuel chikane og krænkende adfærd. For det er simpelthen rystende, hvad kvinder fortsat skal lægge øre og krop til.

Det vidner den aktuelle sag om den unge kvindelige tømrerlærling med al tydelighed om. Og lige så rystende var det, at arbejdsgiverens egen konklusion var, at han ikke vil ansætte kvindelige lærlinge en anden gang.

Heldigvis var Det Faglige Udvalgs konklusion, at han fremover slet ikke skal have lov til at have lærlinge.

I 2030 håber jeg, at det er nemmere at vælge en kønsutraditionel vej igennem uddannelsessystemet.

At fx kvindelige studerende på it-uddannelserne ikke skal være på overarbejde for at bevise, at de er dygtige nok til at være der – eller mødes med undren fra venner og familie.

Jeg håber, at kvinder i 2030 i mindre grad oplever, at de – på grund af deres køn – har dårligere muligheder for at forfølge den karriere, de ønsker.

Det kan være som ledere, i bestyrelser eller som iværksættere.

For det er da tankevækkende, at knap hver femte mand og hver tiende kvinde stadig i 2024 mener, at mænd altid eller oftest er bedst kvalificerede til at lede en

arbejdsplads.

Jeg håber, at det i 2030 er lige så naturligt for en mand at holde orlov med sit barn, som for en kvinde. Og at vi ser mænd som lige så kvalificerede omsorgspersoner som kvinder.

Jeg tror på den øremærkede orlov. De foreløbige opgørelser viser, at der er sket en markant stigning i antallet af mænd, der tager orlov. Og i længden af deres orlov.

Men vi ved også, at der fortsat er modstand. Både fra virksomheder, fra kvinder og fra mænd. Hvis øremærkningen skal blive en succes – så kræver det en kulturændring.

Og at virksomheder og organisationer tager opgaven på sig – og arbejder for at sikre, at alle fædre reelt får mulighed for at holde deres del af orloven.

Og så håber jeg, at vi i 2030 er bedre til at anerkende, at normer, kulturer og forventninger til køn kan spænde ben for både kvinder og mænd.

Kvinder halter fortsat efter mænd i arbejdslivet, i politik, i ledelse, i iværksætteri og forskning. De er mere udsat for partnervold, seksuel chikane og overgreb.

Omvendt er mænds sundhed fx dårligere end kvinders. Mænd er mere kriminelle, oftere hjemløse, dårligere uddannede, de tager mindre barsel og er sjældnere bopælsforældre for deres børn efter skilsmisse.

Og ja, det handler også om køn.

Ligestilling er for både kvinder og mænd. Det er ikke et nulsumsspil – hvor ligestilling for det ene køn sker på det andets bekostning.

Det er ikke en kamp mellem kønnene, men en kamp for at brede begge køns udfoldelsesmuligheder mere ud.

Så når jeg ser frem mod 2030, så har jeg masser af håb og tro på, at vi kommer til at fortsætte med at bevæge os fremad.

At vi får mere frihed og flere muligheder.

Men det kræver, at vi bliver ved med at kæmpe for det. Og sætte spot på at ligestilling ikke kommer af sig selv.

Det kræver en indsats – ikke kun fra Christiansborg, men i høj grad også fra jer, der er samlet her i dag.

Så tak for at være med til at sætte fokus på fremtidens kampe på ligestillingsområdet.

Jeg glæder mig til se det endelige idékatalog til Ligestillingens 2030-plan.

Der er brug for debatter, der er brug for ideer, og der er brug at vi arbejder sammen om at finde de bedste løsninger.

Den naturlige tilstand skal være fremskridt – ikke stilstand.

Tak for ordet – og glædelig 8. marts!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marie-bjerres-8-marts-tale-2024>